

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 stycznia 2019 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **T. S. W.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 października 2017 r., II AKa [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 6 grudnia 2013 r, sygn. akt IV K [...],

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 6 grudnia 2013 r. (sygn. akt IV K [...]) T. W. został uznany winnym czynów z art. 280 § 1 i § 2 k.k. i innych, za które wymierzono mu karę łączną w wysokości 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten został następnie utrzymany w mocy (po dokonaniu niewielkich sprostowań omyłek pisarskich) przez Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 26 października 2017 r. (sygn. akt II AKa [...]).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu rażące i mające istotny

wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania przez Sąd Apelacyjny w [...] prawidłowej i wszechstronnej kontroli odwoławczej polegającej na wnikliwym rozważeniu zarzutu podniesionego w środку odwoławczym pochodzącym od obrońcy T. W. zawartego w punkcie II lit, d apelacji, a uszczegółowionego na stronie 2 i 3 uzasadnienia apelacji (odpowiednio k. 6477-6478), co doprowadziło do zaakceptowania i powielenia błędu Sądu ad quem w zakresie ustalania, że zdarzenia z punkt 52 i 53 wyroku Sądu I instancji miały miejsce w dniu 16 lipca 2000 r.”

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] w części dotyczącej T. W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

W odpowiedzi na powyższą kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Istota zarzutu kasacyjnego sprowadza się do zanegowania oceny Sądów orzekających w sprawie, iż do zdarzeń opisanych w pkt 52 i 53 (rozboje przypisane T. W.) wyroku Sądu Okręgowego doszło w dniu 16 lipca 2000 r. Sąd Apelacyjny podzielił pogląd Sądu I instancji dotyczący czasowego umiejscowienia wskazanych zdarzeń. Zdaniem jednak skarżących zarzut apelacyjny, dotyczący tej kwestii (zbieżny de facto z zarzutem kasacyjnym) został nieprawidłowo rozpoznany, gdyż z szeregu depozycji świadków i oskarżonych w tej jak i innych pobocznych sprawach wynika, że nie jest to tak jednoznaczne. Obrona przytacza kilka przykładów depozycji, z których można wyprowadzić odmienne wnioski co do czasu popełnienia przestępstw.

Problemem jednak nie jest w niniejszej sprawie to, czy można wskazać na zeznania osób, które będą inaczej, niż to ustalił Sąd, prezentować dane zdarzenie historyczne, ale czy apelacja została poprawnie rozpoznana. Przypomnieć wypada, że skarżący nie stawia żadnych innych zarzutów orzeczeniu drugoinstancyjnemu, pozostając na skądinąd formalnym zarzucie braku adekwatnego odniesienia się do apelacji. Zaś zgodnie z wymogami art 523 k.p.k.

by kasacja okazała się skuteczna należy wykazać rażące naruszenie prawa i jego istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie jest oczywiście zatem wystarczające ponowne wskazanie, że w sprawie można przyjąć inną wersję wydarzeń. Podzielić należy zapatrywania Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 28 lutego 2018 r., IV KK 214/17, iż: „rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, zachodzi wówczas, gdy jest ono niewątpliwe i oczywiste, przy czym chodzi tutaj nie tyle o łatwość stwierdzenia danego uchybienia, ile o jego rangę i natężenie stopnia nieprawidłowości oraz zasadniczy (hipotetyczny, zaś w odniesieniu do naruszenia przepisu prawa materialnego realny) wpływ tego uchybienia na treść orzeczenia odwoławczego” oraz w postanowieniu z dnia 20 lutego 2018 r., V KK 393/17, że: „o rażącym naruszeniu prawa można mówić tylko w odniesieniu do jego bardzo poważnego naruszenia, zbliżonego w swojej randze do bezwzględnej przyczyny odwoławczej”.

W kasacji nie przedstawiono żadnego argumentu kwestionującego od strony merytorycznej lub metodologicznej sposób odniesienia się Sądu Apelacyjnego w [...] do apelacji obrony. Pozostano jedynie na wskazaniu, że pomimo obszernego wyводу tegoż Sądu (s. 29-44 uzasadnienia) można zaprezentować jeszcze inne depozycje poddające w wątpliwość tak kategoryczne ustalenie co do daty czynów. Okoliczność ta nie jest jednak wystarczająca do przyjęcia, że Sąd odwoławczy w sposób rażący naruszył prawo.

Ponadto, oprócz jednego zdania na samym końcu uzasadnienia kasacji, jej Autor nie wykazuje, dlaczego przyjęcie innej daty czynów miałoby istotny wpływ na treść wyroku. Wskazuje jedynie na potencjalne alibi sprawcy. Tyle, że nie wskazuje na to, na czym miałoby ono polegać.

Z uwagi na powyższe należało orzec jak w sentencji.